

[Boligministeren.]

nok læst i aviserne, at der har været nogle vanskeligheder i forbindelse med disse forhandlinger. Det er dog mit indtryk, at forhandlingerne ikke er gået i stå, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at understrege den store betydning af, at disse forhandlinger fortsat kan finde sted. I øvrigt foreligger der jo allerede fra grundejernes og lejernes organisationer en henvendelse til boligministeriet om forskellige spørgsmål, en henvendelse, som er lagt til grund for ændringer i lejelovgivningen, der vil blive fremsat som forslag i folketinget i allernærmeste fremtid.

Det er ikke, fordi jeg har ment noget mindre væsentligt i forbindelse med genhusningen, at jeg har skrevet, at det er en vigtig side af sagen. Jeg går gerne en grad højere op, som hr. Kaj Andresen var inde på, og understreger, at det er den vigtigste side, for det er jo simpelt hen forudsætningen for, at de ældre og forfaldne ejendomme kan tømmes. Og dér er målet sat til 3.000-4.000 om året. Man kunne måske nok have sat målet noget højere. Til syvende og sidst vil jo først de kommende års erfaringer vise os, hvilket der er det realistiske mål. Men også i anledning af det, hr. Kai Moltke sagde — jeg ved ikke, om det var hr. Sigs-gaard, der også var inde på det — vil jeg da gerne sige, at tallet 3.000-4.000 er absolut ikke et for stort mål at sætte sig, men det er et væsentlig større mål end det, samfundet i de forløbne år har sat sig med hensyn til sanering og nedrivning af udslidte og forældede og sundhedsfarlige ejendomme.

Det er klart, at hvis man sætter sig et sådant mål, må man jo også, som flere talere har været inde på det, være i stand til at anvise tilsvarende genhusningsmulighed. Og dér er det fra flere sider blevet fremhævet, at 1.000 ekstra lejligheder, opført af de almennyttige selskaber, ikke er tilstrækkeligt. Jeg vil gerne sige, at jeg tror, tallet 3.000-4.000 vil blive et tal, som man når i løbet af et par år. Formentlig vil man ligge noget under det i de første år, og så vil man komme op på gennemsnittet og, håber jeg, når man har passeret midten af perioden, komme over gennemsnittet. Det er klart, at hele genhusningsproblemet vil, efterhånden som saneringsaktiviteten øges, kunne drøftes og også kunne drøftes her i folketinget med

henblik på eventuelle foranstaltninger, hvis de fremsatte lovforslag, skulle vise sig ikke at være tilstrækkelige. Men 1.000 lejligheder er jo ikke det eneste tal, der skal regnes med i denne forbindelse. I forvejen er det således, at der kan anvises boliger til saneringsramte i det almennyttige byggeri, og inden for hovedstadsområdet har dette hidtil drejet sig om 4.000-4.500 lejligheder, hvoraf altså en fjerdedel efter de beslutninger, der er truffet af det fælles genhusningsudvalg for de storkøbenhavnske kommuner, kan anvises saneringsramte. En fjerdedel heraf skulle altså give andre 1.000 lejligheder. Der har ganske vist ikke været brug for dem til formålet, vi kan sige desværre, fordi saneringsaktiviteten har ikke været af et sådant omfang, men vi har altså også lov til at se noget hen til denne kvota, så meget mere som tanken er, at man måske skal tage hovedstadsområdet i noget videre forstand, det vil altså sige et almennyttigt byggeri måske ud over hovedstadsområdet omfattende de 22 kommuner, men også Frederiksborg og Roskilde amter taget med i betragtning i denne forbindelse.

Jeg vil i det hele taget gerne sige, at jeg tror, det er væsentligt, at hovedstadsområdet forsynes med almennyttigt byggeri i de kommende år. Det har hidtil ikke været muligt, det var det i hvert fald ikke i fjor, at få tilstrækkeligt projekter til at opretholde den fordelingsnorm, man har i boligministeriet, hvorefter ca. halvdelen skal opføres i hovedstadsområdet, idet hovedstadsområdet ikke havde tilstrækkelig mange totalprojekter. Jeg håber derfor, at der nu i de kommende år vil kunne trækkes noget mere byggeri til hovedstadsområdet, hvilket altså også ville hjælpe, fordi det er her, det må vi jo alle erkende, at saneringsproblemet er mest akut.

Jeg vil også fremhæve, at kvotaen for plejehjemsbyggeri jo er blevet sat meget væsentligt i vejret. Fra en kvota, der kunne dække opførelsen af ca. 1.000 rentesikrede plejehjem i fjor, har vi forøget først til 2.000 og senere nu med yderligere 500, således at der altså på et år er tale om en forøgelse fra 1.000 til 2.500 plejehjem. Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på det af hr. Helge Nielsen her rejste spørgsmål om finansieringen af plejehjemmene, blot sige, at selv dette tal, 2.500, er ikke tilstræk-